

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4537/2022
05.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранке Дражић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА, са пребивалиштем у ..., чији је пуномоћник Наташа Драгићевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Прекршајног суда у Прокупљу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3344/2021 од 22.12.2021. године, на седници већа одржаној 05.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној као изузетно дозвољеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3344/2021 од 22.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3344/2021 од 22.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3344/2021 од 22.12.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 204/20 од 26.02.2021. године, којом је одбијен тужбени захтев да тужена исплати тужиоцу износ од 6.708 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од дана одузимања возила до исплате, на име накнаде штете због неоснованог одузимања возила у трајању од 86 дана, почев од 05.11.2019. до 30.01.2020. године (став први изреке првостепене пресуде), а тужилац је обавезан да исплати туженој износ од 6.000.00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од пријема пресуде (став други изреке првостепене пресуде).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. ЗПП због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ревизији, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске

заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Наиме, предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете због незаконитог и неправилног рада државног органа у прекршајном поступку, у којем су органи тужене, како тужилац наводи, од њега неосновано одузели путничко возило услед чега није могао да га користи у одређеном временском периоду за превоз до места запослења, а одузимање је извршено у прекршајном поступку који се против тужиоца водио због основане сумње да је извршио прекршај из члана 270. у вези са чланом 265. став 1. Царинског закона, који поступак је окончан пресудом којом је тужилац ослобођен од одговорности. Тужбени захтев је одбијен са образложењем да поступање државних органа није било незаконито ни неправилно, јер је поступак вођен због основане сумње да је извршен прекршај, док су радње у поступку предузете у складу са овлашћењима која државни органи имају и у процедури прописаној Законом о прекршајима и Царинским законом. Образложење побијане пресуде за одлуку о одбијању тужбеног захтева не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права на утврђено чињенично стање и законских разлога за одбијање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Тужилац ревизијом указује на чињенична и правна питања конкретне спора (да ли се ради о саобраћајном или царинском прекршају) и не доставља доказе о постојању различитих судских одлука у чињеничној и правној ситуацији сличној оној у конкретном случају и о супротном пресуђењу судова о захтеву као што је конкретан, чиме би поткрепио своје уопштене тврдње о постојању неуједначених пресуда, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе.

С обзиром да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Парнични поступак је покренут тужбом поднетом 02.03.2020. године, ради накнаде материјалне штете због неоснованог одузимања возила у износу од 6.708 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС.

Како вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија је недозвољена.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић